

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

343. Confirmantur superius dicta, & matrimonium contractum inter filios
familiae sine consensu Parentum, non obstantibus prohibitionibus
Principum, validum esse contra P. Rabardeum probatur. Et ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

alienigenis, vel cum certo hominum genere & hoc ipsum passim nostrates fatentur, qui leges Civiles aliquot Matrimonia prohibentes, improbas refellunt. Nec in hoc liber latius insistere, cum id lippis, ac tonforibus, vt aiunt, notum sit. Sed quod Couarruias ait, ita clarum esset, vt pateat lippis, & tonforibus, nunc P. Rabardeus obscurissimum conatur facere, & contrarium audet defendere.

RESOL. CCCXLIII.

Confirmantur superiora dicta, & matrimonium contra-ctum inter filios familia sine consensu Parentum, non obstantibus prohibitionibus Principum, validum esse contra P. Rabardeum probatur.

Et queritur, an Principes possint statuere sub pena exheredationis, ne filij contrahant, iniuris Parentibus? Ex part. 7. tr. 1. Resol. 28. alias 26.

§. 1. **D**icta, & similia Matrimonia esse nulla si contrahantur cum impedimento dirimente apposito per leges Principis laici, defendit Pater Rabardeus, *vbi supra* sect. 5. per totam, & praesertim, n. 7. & seq. Quia ipse putat posse illos hoc statueri, sed *pra* iam patris hanc doctrinam reprobata esse existimo, nunc tamen aduersus illum individualiter pro his casibus adducam aliquos Doctores, & primus sit Pater Stephanus Baunius, qui non obstantibus legibus Henrici II. & Henrici III. Regum Francia annullantibus Matrimonia sine consensu Parentum inita; sic asserit *in Theolog. moral. part. 1. tract. 12. quast. vlt. Asser. 3. fol. 747*. Valere vt ante est dictum a filiis sine Parentum consensu coniugium, habent Beia, *part. 1. cas. 18*. contra Scriptores quoddam Gallos, qui cum viderent consensum Parentum, vt diximus antea ab Henrico II. lege publicata anno 1556. ab Henrico item III. alia promulgata anno 1585. ad valorem Matrimonij filiorum exigi, censuere, cum hic deficit, Matrimonium quoque deficere, eique vim nullam esse.

2. Hanc nostram assertionem probant Romani Pontifices, ratioque ipsa: In primis 27. *causa 2. causae sufficit*, sufficit, inquit Nicolaus, *ad consul. Bulgarorum, cap. 3.* secundum leges, solus eorum consensus, de quorum coniunctionibus agitur. Lucius autem eius nominis III. *in tit. de raptoribus, cap. cum causa 6.* ait: Raptorem dici non posse, qui habuit mulieris assensum, & postea prius eam desponsauit, quam cognouit licet parentes, reclamarent. His testimoniis addenda ratio.

3. Prima quod in his, quae sunt naturalia, hominis potestati non sit obnoxius, cum in his pari omnes vtantur iure, pari omnes fruantur libertate, solique Deo parent: sed Matrimonium est de his, quae ad naturam pertinent, in qua tam liber est filius, quam pater, cum se ipso postea futurus sit genitor: igitur non tenentur liberi parentibus obedire in contrahendo Matrimonio. Secunda, potest filius non modo infcio, sed etiam reclamante patre, Deo se per votum solenne Religionis dedere, consecrare, addicere, ergo, & dare foeminae per coniugium. Probatur consequentia respectu obedientiae patri debite, plus est vouere Deo Religionem, quam vxorem ducere, cum Religio magis a potestate parentis, eiusque obsequio subducatur filium, quam Matrimonium; sed potest primum sine patris consensu, Ergo, & secundum. Minor probatur: in his quae sunt proprij iuris, & quibus vnus alteri non subest, obligare se quilibet potest independenter ab alio, sed filius in electione status, sui est iuris, nam vbi attingit auaum

14. in his quae ad propriam personam spectant, non pendet ab alio, se ergo tunc potest pro libito obligare Deo in religione, ergo & eodem iure patre irrequisito, astringere se foeminae Matrimonio, vt facere Tobias iunior, & Esau, quod cuique etiam permissum esse, habetur *in Trid. sess. 24. cap. 1.*

4. Et verò si parentum consensus esset necessarius, sequeretur, eos filiis coniuges dare posse sibi parum gratas, & saepe etiam exosas, ac graues, quae eis sui odium imprimerent verius quam amorem, nec a foedis amoribus abstraherent, aut fornicandi periculo, cum ad eam accessum non sit facilis, quae non diligitur. Haec dicit P. Baunius, qui postea, etiam addit: Probabile est non modò iure Canonico, sed nec Ciuili consensum patris ad Matrimonij validitatem esse necessariam: ita Soarius *part. 2. Sponsal.* Guibertus Costanus, *in suis Memorialibus*, Probatur, si naturalis ratio, patris consensum in nuptiis exposceret, nulla esset inter filium in potestate patris adhuc positum, & emancipatum differentia, sed depositum in vno valeret in aliquo quoque, cum lex naturalis mutationem nesciat, & ideo iure Ciuili abrogari nequit, aut, tolli, nec proinde emancipatione; id autem asserere quid est aliud quam rationi, experientiaeque vim facere? Ad argumentum allatum in initio, dicendum est primò, leges Ciuiles, quae sunt Canonice contrariae, seruandas non esse. Secundò, eas contrario vsu Galliae, abrogatas esse, imò nec videri, receptas vnquam fuisse. Tertiò, cum laudabile sit, ac honestum, Reipublicae autem maxime fructuosum, filios, filiasque de nuptiis contrahendis sine parentum consensu consilia non capere, Reges optimos, illa sua lege hoc donaxat voluisse, vt Matrimonium parentibus infcis contractum ratum non esset quoad impunitatem. Hoculque P. Baunius *loco citato*, quem relictis aliis, adduxi per extensum, cum sit Doctor Gallus, & ex Societate; cui addendus est Petrus à S. Ioseph. etiam Doctor Gallus *in Idea Theol. Sacrament. capite 38. resol. 8.*

5. Nec obstat supradictis id quod obseruat Pater Rabardeus, *fol. 235.* ex D. Basilio; & aliis Patribus, qui videntur approbare leges Imperatorias annullantes Matrimonium filiorum familiae sine parentum consensu initum; nam certum est tempore D. Basilij non fuisse Canonem, aut Decretum Ecclesiasticum, quo Coniugia filiorum familias facta sine voluntate, aut consensu patris, nulla, & inualida declarantur. Ergo infert P. Rabardeus, necessum est dicere S. Basilium censuisse leges Imperiales hoc ipsum prohibentes satis efficaces fuisse, vt irrita, & nulla declararentur.

6. Sed respondeo primò cum Bossio *tract. de contract. Matrim. cap. 11. §. 6. num. 66.* & Ioanne Praeposito *in 3. part. D. Thoma. quast. 3. de Sacram. Matrim. dub. 3. num. 32.* ex Patribus solùm ostendi decenter requiri consensum parentum; & talia Matrimonia esse prohibita, non inualida: Et hoc pacto etiam exponit leges Imperatorias adductas à P. Rabardeo, Angelus Bossius, *vbi supra* num. 65. *in fine*, ex Pontio, & Couarruias; asserit enim huiusmodi leges, & constitutiones exigentes consensum parentum ad Matrimonium filiorum familias intelligi de honestate, non quod velint Matrimonium sine parentum consensu contractum, esse nullum; quod etiam dicendum est, de quibusdam sacris Canonibus, vt sunt, *cap. Non omnis, cap. Honorantur, cap. fin. 32. quast. 2. cap. Nostrates, cap. Alter. 30. quast. 5.* Et si qui alij sunt; dicendum inquam est hos Canones, SS. Patres, licet videantur postulare consensum parentum ad filiorum familias, maxime foeminarum Matrimonium, loquutos tamen fuisse, & intelligendos esse, non quoad necessitatem

Sup. in Resol. 28. et est 26.

Sup. hoc fit per in Resol. 28. et est 26. cursum in hunc, & simul in Rabardeo, cap. in casu 18.

INATI
tribula
O. LX
E. III

Sup. hoc late
in tom. 2. tr.
6. Rel. 58. &
lege doctri-
nam alterius
Ref. eius pri-
mæ annot.

tatem, & valorem Matrimonij, sed quoad honestatem. Et sic Textus in *cap. de desponsal. impub.* & si quæ alia sunt iura innuentia filios debere adimplere sponsalia à parentibus promissa exponenda sunt, non de præcepti, sed honestatis debito: & ita hunc Textum exponit Glossa, & ibi Ioan. Andr. *num. 8.* Zabarella, *num. 4.* Præpositus, *num. 4.* Abbas, *num. 7.* Ancharanus, *num. 4.* Butrius, *num. 4.* Boich, *n. 4.* & Alexander de Neuo, *num. 13.*

7. Confirmantur hæc omnia: nam ut supra tetigimus, Matrimonium est contractus iuris naturalis: seu originem habens à iure naturali nobis innato; *leg. 1. & Instit. de iur. natur. in princip.* quibus in textibus disponitur Matrimonium esse de iure naturali, naturale enim est inquit Iustinianus *lococit. Institur.* quod natura omnis animantia docuit, nam ius istud non humani generis tantum proprium est, sed omnium animalium quæ in cælo, quæ in terra, quæ in mari nascuntur. Hinc descendit maris atque feminae coniunctio, quam nos Matrimonium appellamus. Sed iure Diuino in his quæ sunt iuris naturæ; homo homini non tenetur obedire, sed soli Deo, ut docet omnium magister Diuus Thomas in *2. 2. quæst. 104. art. 5. in corpore*, ubi exemplificat in his quæ ad naturam corporis pertinent, scilicet ad corporis sustentationem, & generationem; Ergo concludi D. Thomas, nec serui Dominis, nec filij parentibus; & à fortiori dico ego contra P. Rabardeum, nec vassalli Principibus, circa Matrimonium contrahendum subiacentur. Igitur Sancti Patres, ut dictum est, si aliquando videntur approbare leges Civiles de contrahenda Matrimonia exigentes parentum consensum, intelligendi sunt de debito congruentiæ, & honestatis, non necessitatis.

8. Vel respondeo secundò ad P. Rabardeum, non esse ita certum primis Ecclesiæ temporibus matrimonia filiorum familiæ, sine consensu parentum inita, valida fuisse; imò aliqui asserunt fuisse nulla, ut patet ex Euaristi Decreto, in *cap. Aliter. 30. quæst. 5.* Quod late probat Basilius Pontius, de *Matrim. lib. 2. cap. 1. num. 5.* qui etiam, *num. 12.* obseruat: & etiam cum ipso docet Auerla, de *Sacram. Matrim. sect. 9. quæst. 3.* Sanchez, *lib. 7. disput. 1. num. 9.* & alij. Episcopus olim in suis Ecclesiis impedimenta Matrimonij dirimentia constituisse, prout expedire iudicabant. Ergo non valet argumentum P. Rabardei, quòd D. Basilius approbavit legem Iustinianicam, quia forsitan tunc per Episcopos illud impedimentum in matrimonio filiorum familiæ erat impositum. Sed postea, ut visum est Pontifices hoc abrogasse dicendum est. Et quidem optimo, nam ut verum fatear, durissimum videtur per legem Ecclesiasticam vniversum irritari matrimonia sine parentum consensu inita, ex rationibus quas adducit Ioannes Præpositus, in *1. p. D. Thome, quæst. 3. de Sacram. Matrim. dub. 3. num. 28.* omnino videndus; quantò magis id dicendum videtur de lege politica, & laica.

9. Vnde ex hic omnibus refellendus venit damnatæ memoriæ auctor Conradus Ritherfusius, in *differentiis iuris Civilis, & Canonici, lib. 1. cap. 3.* Wrmiserus in *conuersione iur. lib. 1. tit. 10. conu. 5.* Georgius Accacius, de *privilegiis Parentum, & liberorum, privileg. 6. cap. 6. & seq.* Christianus Kieenthal, in *Collegio Politico exercit. 2. quæst. 14.* Harpprechtus, in *Instit. Iustin. tomo 2. tit. de Nuptiis in princip. à num. 46. vsque ad num. 147.* Gentilis, *lib. 4. de Nuptiis, cap. 8.* Hilligerus, in *Donellum enucleatum, tomo 1. lib. 13. cap. 20. lit. Q.* Corrusius, *lib. 1. Miscellan. cap. 17. num. 6. & seq.* Bocerus, *class. 1. disp. 9. absc. 8.* Arniseus, de *iure Connub. c. 3. sect. 10.* & antequam Lutheranismum abiurassent Befoldus, *Discur. de Nuptiis, cap. 9. num. 1.* & Hunnius,

lib. 1. var. Resol. iur. Civilis, tract. 3. quæst. 18. cum aliis eiusdem farinae hominibus asserentibus pro validitate matrimonij, parentum consensum, non obstante Concilio Tridentino, esse necessarium: Quam doctrinam damnandam esse, ex communi Gallorum Theologorum sententia testatur nouissimè eruditus Isaacius Habert, de *consensu Hierarchia, & Monarchia, lib. 6. fol. 52.* ubi etiam testatur in Gallia, nunquàm ex edictis Regis fuisse prohibitum matrimonium absque consensu parentum ininitum, sub pœna nullitatis, contra id quod asserit P. Rabardeus, in *sect. 5. n. 8. in fine, fol. 124.*

10. Neque etiam ferendus est P. Rabardeus dum audeat dicere *folio 122.* Decretum Concilij Tridentini *sess. 24. cap. 1. de Reformat.* circa validitatem Matrimonij filiorum familiæ, absque Parentum ad mores tantum, & idè dictam Decretum non obligare nisi fuerit vsu receptum. Sed profus caendum est ab hac Doctrinam: nam ea quæ Concilia Generalia determinant circa validitatem, vel nullitatem alicuius Sacramenti illa non ad mores, sed ad doctrinam, & veritatem pertinere omnidè dicendum est, ac propterea statim omnes obligare, neque ab acceptance vlla populorum dependere, quicquid de aliis legibus Pontificiis sentiant aliqui. Et quidem, quo pacto hoc Decretum Concilij potest pertinere ad mores, & non potius ad veritatem, & doctrinam sancte Caluini errore, *lib. 4. Institut. cap. 19. §. 37.* Ritherfusij & aliorum Hæreticorum, ubi supra, asserentium ad valorem Matrimonij consensus Parentum requiri; Quorum sententia ex hoc Decreto Concilij reprobatam venit ut in specie notat Bellarminus, *lib. 1. de Matrim. cap. 19.* Ioan. Præpositus, in *3. parte quæst. 3. de Matrim. dub. 3. num. 24. & 26.* & alij communiter.

11. Sed hic cursim tangenda est illa Quæstio; *Sup. hoc* An Principes possint statuere sub pœna exheredationis ne filij contrahant inuitis Parentibus. Affirmat P. Rabardeus, *fol. 123.* & ante illum Sotus in *4. dist. 29. q. 1. artic. 4. ad 4.* Molina de *Iustit. tom. 1. tractat. 2. disput. 176.* Salonijs in *2. 2. quæst. 62. in Præudio, q. 5. præcepta* art. 5. Rubellius, *lib. 2. quæst. 14. sect. vltim.* Pontius, de *Matrim. lib. 2. cap. 1. §. 3.* loquentes de quibusdam Hispaniæ legibus tribuentibus Parentibus facultatem exheredandi filios, absque eorum consensu nubentes, & hanc sententiam etiam docet Stephanus Baunius, in *Theol. Mor. part. 1. tract. 1. 2. quæst. vlt. asser. 3. fol. 746* loquens de legibus Gallia, & mordicus illam tenet Acacius, *tract. de Privilegijs Parentum, Privileg. 6. c. 1. num. 5. & seq.*

12. Sed Doctores quos citat & sequitur Sanchez, de *Matrim. tom. 1. lib. 4. disput. 25. num. 2.* negatiuæ sententiæ adhaerent, quam communem esse testatur ipse Molina, ubi supra, & nouissimè illam tenet me citato Ioannes Machado de *Perfetto Confess. tom. 2. lib. 6. part. 7. tract. 6. docum. 19. num. 6.* Raphaël Auerla de *Sacram. Matr. quæst. 3. sect. ....* Quibus adde sapientissimum Vasquez, *disp. 4. de Matrim. num. 24.* Bonacinan, *tom. 2. disputat. 6. quæst. omnia, punct. 6. §. 3. n. 5. & sequ.* Trullench, in *Decalogum, tom. 1. lib. 4. c. 1. dub. 3. num. 16.* Asserunt igitur hi Doctores, tales leges Hispanas, & alias alibi extantes, attentò iure Canonico non valere, esseque ex illo correctas, vel corrigendas. Vnde ego hanc sententiam negatiuam prorsus teneo, quia Matrimonia debent esse libera, & ideo vinculo pœnæ impediri non posse, neque constringi existimo, ex *cap. Gemina de spons. & docet* Gyriacus, *conu. 343. num. 12. part. 2.* Giouagnonius, *consil. 17. n. 2. §. 4. lib. 1.* & Surdus, de *Aliment. tit. 1. quæst. 6. n. 7.* De iure autem Canonico non requiritur consensus Patris ad nuptias filij, *c. vlt. ubi Gl. 32. q. 2. cap. 13.*

cap. 13. causa vbi Gloss. de rapt. & Doctores in cap. 1. de spons. quibus adde Gutierrez in pract. 99. lib. 2. quest. 1. num. 30. Tufschum concl. 133. num. 48. Menochium de Arbitr. lib. 2. cas. 453. num. 8. Surdum, & Cyriacum, vbi supra. Hinc nullæ, & invalidæ erunt leges Principum secularium prohibentes, quod Puella, seu Puet, nequeat Matrimonium contrahere sine consensu Patris, sub certa pœna, & præsertim exheredationis, quia ius Canonicum requirit plenam libertatem ad contrahendas nuptias, ob id irritat pœnam sponsalibus adiectam ab eo, qui resiliit à sponsalibus, cum autem metus exheredationis libertatem Matrimonij minuat, dicendum est ius Civile contractum fuisse a iure Canonico, ex quo hodie non potest filia exheredari, si iniuris Parentibus nubat, & idè præter Doctores citatos tenent hanc sententiam Filliuc. tom. 1. tract. 10. part. 1. cap. 4. num. 132. Henriquez, lib. 1. c. 6. num. 2. Ciarrinius, Contr. Forens. tom. 1. cap. 104. num. 28. Molfesius, in Consult. Neapolit. tom. 1. consil. 12. num. 37. Couarruias in Epist. de spons. 1. cap. 3. d. 8. n. 6. Mastrius decif. 163. n. 10. & seq. Mantica de coniect. vlt. volunt. lib. 11. tit. 18. num. 17. Martha de iuris part. 4. cas. 70. num. 3. & seq. Alderanus Mascard. de interpret. stat. concl. 1. num. 174. & seq. Gratianus, discept. 633. num. 19. & seq. Vnde in casu contingenti, vt aduertit Ciarrinius, vbi supra, num. 32. 33. & 35. Iudex Ecclesiasticus debet se intromittere ne pœna à Principe Laico imposita à partibus exigatur, & inhibere Iudici Laico, ne hoc permitat: Et ita sentiunt Abbas, in cap. 1. num. 9. & Felinus, num. 13. de spons. & Martha, d. cas. 70. nu. 24. Ad rationes verò in fauorem sententia P. Rabardei, optimè responderet Sanchez, tom. 1. lib. 4. dispnt. 25. n. 4. & alij locis citatis. Nolo tamen contra illam nimis acriter insurgere, nam omni probabilitate destitutam esse, aliqui non existimant.

RESOL. CCCXLIV.

Probatur contra P. Rabardeum matrimonia inter Raptores, & matrimonia consanguineorum Principum sine eorum consensu contracta esse valida. Ex p. 7. tract. 1. Ref. 29. aliàs 27.

§. 2. **P**osse Principes imponere impedimentum dirimens, ne Raptores inter se contrahant, tenet P. Rabardeus, sect. 3. & asserit, posse Principes æquius, & salubrius existimare circa tale Matrimonium, id quod antiquo tempore determinauit lex Iustiniani Imperatoris, in Cod. de Rapt. nups. Sed mirum est, quod secundum Rabardeum apud Principes plus valere possit lex Imperatoria, quam Concilia, & leges Pontificia. Sed ipsis necessarium est, vt legem Iustinianeam respuant, & Sacros Canones sequantur, cum vt supra probatum est, lex Iustiniani fuerit à Summis Pontificibus correctæ.

2. Sciendum est igitur, à primis Ecclesiæ temporibus vsque ad Tridentinum, vt plurimum obseruata lege, Raptum non alia ratione fuisse impedimentum Ecclesiasticum, nisi quatenus, vel quãdiu consensus raptæ deerat. Cumque consensus iure naturali ad Matrimonium requiratur, exinde efficitur, non alia ratione diremisse Matrimonium, nisi quia vis illata, ac consensus coactus dirimit Matrimonium. Atque ad eò iure naturali dirempta Matrimonia per Raptum, si enim Puella etiam in potestate Raptoris consistens, & quandocumque consentiret, tenebat Matrimonium. Id constat ex Apostolorum, Can. 66. quo non aliam permittitur ducere, nisi Raptam etiam si pauper sit; Et colligitur ex Aurelianensi, 1. Can. 4. vbi indicatur Matrimonium cum Raptore valere, si

Puella Raptori consenserit, quamuis restitui Patri iubeatur, & Raptor ille addici in feruitem, aut pretio se redimere. Idem colligo ex Concilio Meldensi cap. 64. quibus insinuat valere Matrimonium etiam in potestate Raptorum, & cap. 65. vbi præcipitur, vt si qui Raptores nondum nupsissent Raptis tempore illius Constitutionis, separentur, & Patris filia restituerentur primùm, & postea nubent de consensu partium. Idè indicat Nicolaus 1. Epist. 30. Innocent. II. idem appetitissimè statuit, cap. fin. de Raptoribus. Id quod vsque ad Tridentinum pro lege vniuersali fuit. Quod quidem postea vt patet ex sess. 24. cap. 6. sic decernit. Irritum esse Matrimonium, quamdiu Rapta in potestate Raptoris fuerit, secus tamen si ab eo separata, & in loco tuto, ac libero constituta, ei nubere voluit.

3. Videat modò P. Rabardeus, si Principes debeant & possint relinquere determinationes Pontificum & Conciliorum, & sequi legem Iustinianeam ab ipsis correctam. Vnde pro hoc impedimento Raptus, & similibus audiatur Rabardeus præter Doctores vbi supra citatos, quid asserat doctus, & eruditus Francisc. Zipæus in suis Considerationib. Canonicis, omnia à nobis superius dicta confirmans, sic itaque asserit, lib. 3. tit. de spons. & Mart. cons. 11. Matrimonia hodie reguntur iure Poli, non iure fori, nec irrita sunt quæcumque Ecclesia irrita non facit, nec Principum Christianorum est statuere impedimenta Matrimonia Christianorum dirimentia, cum fuerit ab Ecclesia hæc auctoritas intercessa, & sibi reseruata. Vnde quamuis in L. vnic. C. de Rapt. virg. improbatum esset Matrimonium Raptæ, cum Raptore; tamen d. c. fin. 10. de Rapt. id est permissum: multisque aliis per leges Ciuiles nuptias contrahere fuit vetitum, per Canones fuit permissum. v. g. l. 16. 33. 47. D. de rit. nupt. C. de interdict. Matrimonio inter Pupillam, & Tutorem, seu Curatorem, liberosque eorum. C. si quacumque præditus potestate, vel ad eum pertinentes ad suppositiarum inuisionem sua aspirare tentauerint nuptias. Et per l. 67. D. de iurè dot. l. 7. de agnos. libert. contractum inter liberum, & ancillam Matrimonium pro nullo habetur: cui & conformis citatur vetus lex Salica, in libro Legum Salicarum, tit. 14 §. 11. ne inter liberas, seruileque personas Matrimonia ineanantur. Quæ tamen Ecclesia abrogauit omnia & in contrarium etiam seruatorum Coniugia rata esse declarauit d. cap. 2. de coniug. seruor.

4. Iure meritoque ex eo argumento quo vitur Urbanus III. & Innoc. III. in cap. penult. & vlt. 10. de secund. nupt. quod in Quæstionibus Matrimonialibus sæculares leges nõ dedignentur Sacros Canones imitari, iisque cedere: vt propter auctoritatem D. Pauli soluta à lege viri in Domino nubat, cui voluerit: concessa ergo ab Apostolo rectè vitur potestate, quisquis Matrimonium contrahit, quod nulla Apostolica Decreta interdicit: si per illius licentiam, & auctoritatem, etiam infamia legalis nubentis intra annum luctus aboletur. d. cap. penult. & vltim. Sic & in cap. Quod super his X. de consanguinit. non obstante consuetudine canon seruatur vetans coniunctiones ibi narratas: & refert Synodus Romana sub Zacharia cap. 15. Quomodo Germaniæ Archiepiscopi, & Reges Prouinciæ petierint Apostolica præcepta, qualiter eis liceat Coniugia copulare & Cabilonenfis sub Carolo, cap. 28. de affinitate, inquit, propinquitatum, & in quibus gradibus Matrimonia coniungenda sint, ad Canones recurramus: idèmq; de reliquis impedimentorum generibus est iudicium. Huic vsque Zipæus.

5. Vnde eadem ratio procedit, si Principes ferrent legem statuentem Matrimonia suorum Consanguineorum,